

razmer, temuž iz osebnega nagnjenja. In kako bi to zamoglo biti drugače? Nemški narod mu je dal bogato ženo, koje premoženje mu že samo ob sebi zagotavlja brezskrbno življenje. Nemka je mati njegovih otrok, Nemka je gospodinja v njegovi hiši! Nemški je uradni jezik v naši državi, katero hvala Bogu že skozi stoletja in stoletja vladajo vladarji iz nemške rodovine in v kateri ima Dr. Ploj mastno službo dvornega svetovalca.

Klerikalni prenapetneži, priliznjeni agitatorji Vam, slovenski volilci, mečejo pesek v oči, ako Vam čenčijo o izmišljenih zaslugah dr. M. Ploj-a, kojega Vam priporočujejo in vsiljujejo za deželnega poslanca. Vsemogoče obljube se Vam delajo sedaj pred volitvijo, a potem bodete, ako izvolite za poslanca dr. Ploj-a, od njega v deželnem zboru ravno tako pozabljeni in zapuščeni, kakor so bili pozabljeni in zapuščeni tisti volilci, ki so po nasvetu klerikalnih zapeljivcev tega moža v državni zbor poslali. Dobro si toraj to naše svarilo premislite in prevdajte in držite so trdno našega nasveta, ki Vam veli:

Volilci ptujskega volilnega okraja, izvolite enoglasno za deželnega poslanca

g. Franc Vračko

posestnika in načelnika okrajnega zastopa gornjeradgonskega, kajti ta je mož iz Vaše srede, ki živi z Vami in med Vami, ki dobro spozna Vaše težnje in britkosti, Vaše želje in zahteve. Vračko je sam kmet ter pride kot tak vsak dan z delavci v dotiko, toraj so mu tudi razmere delavskega stanu znane dobro dovolj, gotovo bolj, kot kakemu dunajskemu gospodu, kakoršen je dr. Ploj. Mož, ki živi med kmečkim in delavskim ljudstvom, bolje ve, kje da ga čevlji tišči, kakor kak dunajski dohtar, in makar če je tudi dvorni svetovalec; visoki gospodje imajo za potrebe nižjih stanov le redkokedaj spoznanja, le prav malokedaj kažejo za revne priproste ljudi sočutja in le v prav redkih slučajih se pripeti, da za njihov blagor kaj žrtvujejo, — priprosto ljudstvo jim je le nekaj material, s kojim si svojo srečo gradijo.

Vsak človek za svoj stan, za svoje stanovske varnosti najbolj skrbi. Kmet si želi vzboljšanje položaja kmečkega stanu, uradnik pa uradniškega — ali kakor se navadno pravi — gosposkega stanu.

Vračko je kmet, dr. Ploj pa je uradnik — visok gospod — toraj Vam ni težko razumeti, kateri da je Vaš mož!

Volitev se bode vršila tajno, to se pravi tako, da se ne bode vedelo, katerega kandidata posamezni volilec voli. Zapisati se mora njegovo ime na volilni listek, kateri se nato skupaj zgane ter volilnemu komisarju odda, ki ga dene v volilno posodo brez da bi smel pogledati, čegavo ime je na njem zapisano. Tako, ko je volitev končana, se smejo volilni listeki vrstiti prečitati in glasi posameznih kandidatov seštevati. Volilci, ne bojte se toraj Vaših strahonetov in prevarilnežev in ne dajte se zapeljati potuhnjenim in

priliznjenim zapeljivcem. Korajžno stopite na volišče ter volite poslancem moža, ki je Vašega zaupanja popolnoma vreden, in ta je naš kandidat:

g. Franc Vračko, kmet v Orehovesi in načelnik okrajnega zastopa gornjeradgonskega, ki je mož poštenjak od pet do glave, ki je Vaš prijatelj in tovariš.

Vojska med Rusi in Japonci.

Ruska križarka „Novik“, ki je po hudi pomorski bitki dne 10. avgusta mislila zbežati v wladiwostoško pristanišče, bila je na potu od Japoncev zasačena ter tako močno prestreljena, da se je potopila. Zaradi razburkanega morja se je rešilo le malo moštva.

Ruski bojni ladji „Askold“ in „Grozowoj“ sta zbežali v kitajsko pristanišče Šangaj, kjer sta nameravali svoje v bitki dobljene poškodbe popraviti. Ko po pretečenih 24 urah pristanišča niste zapustili (toliko časa se namreč sme bojna ladja vojskujoče države v nevtralnem pristanišču muditi), je kitajski cesarjev namestnik ruskemu poveljniku zapovedal, da ima ladji razorižiti. Nekaj časa se je ta sicer obotavljal temu povelju ustreči, toda slednjič se je vendar udal, ko mu na nobeno stran ni kazalo se drugače izviti. Zunaj na morju so na ruski ladji namreč prežale japonske bojne ladje, ki bi je bile gotovo uničile, kakor hitro bi se iz pristanišča ganili. Moštvo zazoroženih ladij je kitajska vlada poslala domov na Rusko. Ruska križarka „Diana“ poiskala si je zavetje celo v daljnem francoskem pristanišču Saigon v Zadnji Indiji, kjer misli biti varna pred zasledujočem sovražnikom; Francoska je namreč zaveznica Rusije in je toraj mogoče, da se poveljnik „Diane“ v svojem zaupanjem ne bode ogoljufal.

Wladiwostoško eskadro je japonski admiral Kamimura dne 14. avgusta v hudi bitki skoraj popolnoma uničil. Ruska križarka „Rurik“ potopila se je med bitko, križarki „Rosija“ in „Gromoboj“ pa sta bili tako prestreljeni, da so ju Rusi komaj spravili nazaj v pristanišče, kjer jim ni druzega kazalo, kakor lepi in dragi ladji potopiti. Od moštva teh dveh ladij je bilo sto mrtvih in pa čez 300 ranjenih. Kapitan Dabi je bil v tej bitki dvakrat hudo ranjen, kljub temu je do zadnjega trenutka junaško vztrajal na svojem mestu.

Rusko pomorsko silo v Izhodnji Aziji so na ta način Japonci do dobrega strli in le malo je upanja, da bi se zamogli ondi Rusi v doglednem času svojim sovražnikom na morju vspešno v bran postaviti, in če bi tudi tje dospelo vso baltiško brodogradnjo. To pa pred spomladjo gotovo ne bode priplulo tje, toraj je bojna igra v Izhodni Aziji začasno končana, ako se ne zapletejo v njo druge države, kar ni čisto neverjetno.

Kakor so Japonci Ruse na morju do dobrega „naučili manire“, tako jim tudi na suhem donašajo dokaze na dokaze, da zmaga ni vedno ondi, kjer je večja moč, pretirana samozavest in ošabno in zanič-

ljivo preziranje svojega nasprotnika, temuč ondi, kjer je neustrašljivost, junaški pogum, vztrajnost in zaupanje v srečen izid započetega boja.

Trdnjavo Port Artur, o katerej se je zaradi njenih orjaških in jako pripravnih utrdb trdilo, da je nepremagljiva, so Japonci skoraj že popolnoma zavzeli. Poveljnik posadke, general Stössel se sicer jako junaško brani, toda konečno bode vendar omagal in Japonci se bojo polastili te „pedi zemlje“, kjer so Rusi mislili biti vekovečno gospodarji. Veliko tisoč in tisoč Japoncev je že našlo smrt pred portarturškimi utrdbami in na tisoče jih še bo, pa japonski vojaki grejo radi v smrt, samo da se ostalim tovarišem posreči priti preko njihovih trupel v trdnjavo Port Artur, katero njim je njihov ljubljani cesar zaukazal za vsako ceno priboriti. Vsak posamezen japonski vojak je junak, kakoršnih ima le redko kaka armada.

Na severnem bojišču v Mandžuriji je bojno orožje za nekaj časa mirovalo, zadnje dni pa sta se sovražnika zopet krepkeje sprijela in bila je že več jako krvavih bitk — posebno okoli Liaojanga, — v katerih je padlo na tisoče vojakov. Morda se vrši, ravno ko to pišemo, velika odločilna bitka, o katerej bodemo našim čitateljem prihodnjič obširneje poročali.

Spodnje-štajerske novice.

Lastno ženo umoril. Dne 20. avgusta našli so na železnični progi med Ptujem in Mošganjci truplo 23 letne kmetice Marije Šegula iz Dornove pri Ptuj. Akoravno se je mož umorjene ženske takoj drugo jutro prijel v Ptuj in tukaj pripovedal, da mu je iz romanja gredočo ženo vlak povozil in je za ranjko tukaj tudi naročil železen nagrobni križ, vendar se je med ljudstvom vzbudil sum, da je ženo najbrž sam umoril, ker se je znalo, da sta dva zakonska živela v vednem prepiru. In res se je dognalo sledeče: Posestnik Ožbolt Šegula, p. d. Kralj, v Dornovi pri Ptuj bil je jako zanižni zapravljevec. Prodal je od hiše, oziroma posestva, kar se je dalo. Ko je slednjič vendarle sprevidel, da zna na ta način vso posestvo iti rakom žvižgat, dal je še svojo polovico posestva na svojo ženo prepisati. Ko mu pa nato nihče ni hotel več upati, ga je začelo grevati, da se je posestvu odpovedal. Vsled tega je imel do svoje žene vedno večjo mržnjo in začel je premišljevati, kako da bi se je iznebil. Posvetoval se je v tej zadevi s žnidarjem Alojzijem Muršičem iz Dornove. Že dne 7. avgusta sta sklenila imenovano žensko umoriti, kar sta v noči od 19. do 20. avg. tudi storila. 19. avg. povabil je Šegula svojega tovariša, naj pride zvečer k njemu, da bodeta svoj sklep izpeljala. Ko prideta v spalnico nesrečne žrtve, sta ji nemudoma okoli vratu zadržnila jermen, ko se sirota še dobro zavedla ni. Nato sta jo vlekla v lojpo ali vežo (Vorhaus), kjer sta imela za svojo krvavo delo že vse „pripravljeno.“ Glavo sta ji položila čez škaf, kamor sta kri vlovila.

Najpreje jo je udaril mož trikrat s sekiro po glavi, in da bi bilo delo še bolj popolnič storjeno, je še Muršič enkrat udaril. Kri sta pustila v škaf odteči, katerega sta potem v Pesnico izpraznila, posodo razbila ter kose posebič v vodo pometala, da bi na ta način sled dobro zakrila. Tudi doma sta pridno vsak krvav madež odstranila, nato pa si (kakor na kakem furovžu) z jedjo in šnopsom postregla ter se medtem posvetovala, kaj je z mrtvim truplom storiti. Krojač Muršič je predlagal, da bi mrtvo truplo v uto za slamo položila ter uto užgala, da bi vse skupaj zgorelo. Temu pa Šegula ni privolil, ker se je za svojo hišo bal, ki stoji v bližini. Zdaj je Muršič nasvetoval, mrtvo na železnični tir položiti, naj jo vlak razmečka. Sklenjeno, storjeno. Izslekla sta umorjeni krvava oblačila, oblekla jo v praznična, zvezala ji roke in noge skupaj ter nesla na drogu kakor zaklanega prašiča na železnično cesto, kjer sta ji odvzela vezi, vtaknila v žep okoli 5 kron denarja ter jo položila na tir (šine) ravno ko je prihajal brzovlak. Na ta način sta se mislila proti vsakemu sumu okovariti. Muršič se je podal nato k svoji ljubici, da bi ta v slučaju zasledovanja zamogla pričati, da je bil dotično noč pri njej, Šegula pa je spravil krvava oblačila v vrečo (žakelj) ter vse skupaj v Pesnico vrgel. Vlak je zdrobil (oziroma porezal) mrtvemu truplu samo roke in noge; glava ni prišla pod kolesa. Sekirini udarci na glavi in pa pomanjkanje krvavih sledi na tiru so bili vzrok suma, ki se je takoj polastil sodnijske komisije ter letel v prvi vrsti na moža umorjene ženske. Po dolgem izpraševanju je zverinski človek konečno svojo hudodelstvo žandarjem obstal, ki so ga nato seveda takoj uklenili ter z vrednim tovarišem njegovim, že večkrat kaznovanim krojačem Muršičem, ces. kr. okrajni sodnji v Ptuj izročili.

Telegram: Alojzij Muršič, ki je Šeguli pomagal njegovo ženo umoriti, je baje bil sotrudnik „Domovine.“

Javno vprašanje. Slavnemu ces. kr. okrajnemu glavarstvu v Ptuj se stavi uljudno javno vprašanje, ali smejo duhovniki od svojih faranov terjati oziroma beračiti vinskega mošta in zrnja?

Mnogo kmetov.

Kranjski pankert ali kakor se ta gnjusad sama imenuje „Slovenski Štajerc“ se je koj hitro v začetku svojega obstanka v pravi luči pokazal. Pisac te cunje namreč blati v svoji 2. številki moža, ki je nehvaležneža pred kratkimi leti rešil iz sile in bede, ko je bil dotičnik od leskovškega konzuma iz službe Odpuščen ter iskal pomoči in rešitve iz njegovega žalostnega položaja. S povzdignjenimi rokami je takrat presil ptujskega župana, gospoda Ornig-a — zaupajoč v njegovo človekoljubje, sočutje in milosrčnost, — da bi mu blagovolil iz hude zadrege do kruha pomagati. G. Ornig je to prošnjo uslišal ter priskrbel zaslužek prosilcu kakor tudi njegovi ženi. Ko pa je to človeče kljub neprestanemu opominjevanju vedno bolj in bolj pijančevalo ter se slednjič popolnič šnopsu udalo, ni drugega kazalo, kakor mu službo odvzeti. Z ozirom na njegovo nedolžno družino se mu je pri odhodu